

אולי עכשו אלך לישן. עיפתי קצת
 מהירדים הקצרות אשר משתלשלות
 לצד גופי, ימים בלי מטרה, לילות
 שמרצדות מלים על פני הצג. אולי
 הגיעה השעה. אולי אולי. אולי
 כבר לא תגיע לעולם. על ימיני
 צלוחית ריקה אין בה פתיתים, אבל
 גם כח אין לשטיפה. ולשמאלי
 אין שום דבר. אולי אלך לישן עכשו,
 אולי עברה כבר השעה ואין עוד
 טעם לנסות לישן. ואין יכלת
 להפסיק לגלל עד אין תחתית
 כסיזיפוס בשעתו, אורובורוס
 שראשיתו עדי אבד ואחרית
 ראשו ישוף ראשו. אולי עכשו
 אנשם עמק, אקרא בשמי, אקשיב
 לנשימות. אחת אחת. אחת ושתיים
 כן, אני עוד חי בינתיים, כן, אני
 רשאי. ידי אמנם קצרות, אבל
 זה לא נכון שכח אין. זה
 לא נכון, הנה: הנני
 קם מהכסא, הנה
 הצג נסגר, ובדי
 כגביע חרותי
 בדרך לכיור
 צלחת של
 פתיתים

מצטנף ככדור
 אם אין מי שיחבק
 אחבק את עצמי.
 מתנדנד מצד לצד
 אם אין לי אם
 אערסל את עצמי.
 עוצם את עיני
 אם אין לי מפלט
 אמלט אל עצמי

נועם מאיר שדות

*
 בחלומי אני
 גלדיאטור רוכב על הסוס.
 *
 בחלומי והנה מטה ענקית,
 ועל המטה גבר יפה שהוא אני.
 *
 ראיתי את האשה הכי יפה בעולם,
 ופנייה כמו פני.